

RADIO KLEBNIKOV

WEEKBLADEN #40

uitzending op 27/02/2021

veroordeelde lyricus #61665

Het Programma van de Vrije Lyriek

(foto: Zaahne 2021)

RADIO **KLEBNIKOV** WEEKBLADEN # 40

uitzending op 27/02/2021

tekstverzameling vrijelijk te week gelegd , waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen

CC BY-NC-SA- Neue Kathedrale des erotischen Elends 2020

Lees Mij

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar eenieder met toegang tot deze tekst mag en kan hier ook eigen teksten aanbieden (plakken, pasten) ter voorlezing.
- na de uitzending worden deze WEEKBLADEN als pdf-bestand gepubliceerd en verspreid via onze kanalen.
- opname in de 'RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- geef voor elke tekst eerst de correcte **auteursnaam** op in **Kop 1** opmaak, gevolgd door de **titel** van de tekst (als die er is) in **Kop 2**. kijk naar het [voorbeeld] op pagina 4.
- gelieve geen teksten in deze 'Lees Mij' -sectie of tussen andermans werk te plakken! er zijn blanco pagina's voorzien onder het [voorbeeld]
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de hier aangeboden teksten zonder enige verantwoording weerom te verwijderen.
- als je wil dat er **info over jou** als auteur in de pdf nadien staat...kan je die d'r zelf bijzetten
- alle teksten zijn en blijven uiteraard eigendom van de vermelde auteurs en resorteren hier én in de pdf na de uitzending onder [Creative Commons CC BY-NC-SA licentie](#)
- door ons geselecteerde auteurs die hun teksten hier NIET wensen, kunnen die zelf weghalen vóór de uitzending (selecteer en knip). Mensen die hun teksten verwijderd wensen te zien uit het online beschikbare PDF-bestand na de uitzending, kunnen hun verlangen naar vergetelheid kenbaar maken bij dv via dirkvekemans@yahoo.com

Anke Veld

27/02/2021

// ff al deri ald era lagging behind as all ways lead to uwen tuup leupt plat en
davis weut zuui in de zeuien de zee

all programming is evil
all programming is evil because it is object-oriented
all of oop is evil because we are object oriented

we are object oriented because we hate ourselves
we hate ourselves because we can't find it
no way that we can find our selves

we can't find our selves because they don't exist
your ego does not exist
i do not exist
existence
does
not exist
nothing exists
it.exits();

// oops...

Antonin Artaud

APPEL A L'ESPRIT ARISTOCRATIQUE DES FRANÇAIS

Disloquer leur doctrine politique en la faisant dégringoler du plan de la doctrine pour les mettre en face de leur intérêt immédiat.

Éloigner les solutions lointaines et désintéressées auxquelles leur esprit demeure exclusivement¹ accolé pour souffleter leur esprit, le prestige personnel, individuel, et partir de là.

Cette façon de voir n'est pas humaine, le leur dire, et peindre la situation.

Mon idée de derrière la tête, en revenant ainsi sans cesse sur le défaut de coïncidence de toute expression avec une pensée une et bien fixe, est, en ayant montré l'échelonnement, les états, les degrés, d'arriver à déterminer les usages exacts et les possibilités de l'esprit, ceci une fois pour toutes et afin de ne plus nous leurrer et de savoir dans quelle voie nous pouvons marcher.

L'opium, qui intervient entre la forme musicale et la mémoire de l'inconscient, nous permet de décrire exactement par l'angoisse atroce que cause cet oubli, cet évanouissement de l'idée même du ton, de décrire l'incertitude de l'esprit par rapport à tout ce que l'intelligence nomme, par rapport à ce qui lui apparaissait comme évident, et on peut voir que l'idée s'effondre et que le contenu et la détermination de l'évidence n'est le résultat que d'une intuition de l'esprit et qu'elle est à refaire comme le reste.

Oui, je suis fait de la même matière organique que les anges, mais j'aime cette supériorité sur eux de ne pas me croire éternel dans cette forme de la matière, de savoir qu'elle n'est pas moi, et de pouvoir me payer le luxe de cracher sur cette charogne que j'habite et qui m'habite.

Et l'opium démontre combien on ne crée pas cet esprit, l'esprit, ses formes, et il induit à rechercher où gîte cette conscience de mes déterminations internes ou plutôt que ces déterminations que je croyais, sans y regarder de près, comme le premier échelon de la conscience, un travail plus ou moins conscient s'est produit en moi dans une fraction presque indiscernable de temps pour me permettre de m'y fixer.

---

¹ corrected from 'excluvisement' in the book

Ce discours par lequel je m'exprime quand je parle et dont j'imagine que je le conduis, en réalité il me conduit et c'est là l'affolant.

On peut dire évidemment qu'il obéit au sens que mon esprit lui donne; mais comment admettre d'autre part que, même ce sens, c'est moi qui le crée, même quand je me rends compte d'une subtilité, d'une nuance à introduire, et qu'il me faut glisser.

Quand ma volonté de pénétration, d'acuité pense à perforer le discours, à le faire revenir sur lui-même, puis-je vraiment admettre que c'est encore moi qui me suis rendu compte d'une lacune, qui ai créé cette perforation.

Des espaces des cieux apparaissent en images. Comment ces espaces sont-ils donnés dans les moments où je me dis par exemple :

- Enfin j'ai eu la notion d'une faiblesse, d'un chemin plus malin. Je ne vais pas la laisser perdre, cette notion.

L'idée de cette notion lucide, éclairante se colle invinciblement à celle de mon cerveau non conduit et que cette notion me permet de conduire.

Elle me paraît en somme comme un état exceptionnel.

> Antonin Artaud, Oeuvres Complètes VIII, Gallimard, Paris 1971, p.18-19 - cfr.

<https://vekeland.wordpress.com/2021/02/23/a-slow-reading-of-antonin-artauds-call-to-the-french-aristocratic-spirit-1934/>

NKdeE

zurvan

in warrel van as rijgt
zijn stem haar filigraan.

een kinderschreeuw mondt
uit in bloedbellen, spat.

boven de tafelen rijst
de lijvenverzwelger,

verzwelgt naakte lijven
fris van angst, okerdijen

bibberen, schedels buigen,
liefde barst op de lippen.

het onmogelijke denken
bezwijkt voldaan tot stof:

*“ik dwarrel in de groeve
van de lineaire tijd*

*kras mij uit je ogen
en je hebt je oren
van jezelf bevrijd”*

lied

de zon verblindt ons danig al des ochtends
de dag lijkt weer een punt dat lijnen mist
de avonden verrekenen de nachten
en de nacht dikt slechts de nachten aan.

gemis is mist die in de lijven slingert
en mijn geest verdwaalt in dat van jou.
tel de dagen goed LAIS en tel seconden
in elke nanotel ben ik geheel verbonden

de middag wordt verdoofd door liefde,
en de tongen slikken spraak en haat
wij blijven zwijgen bij 't gemis aan droom:
harde koude is aan 't lustenkleed een fraaie zoom.

gemis is mist die in de lijven slingert
en mijn geest verdwaalt in die van jou.
tel de uren goed LAIS en tel minuten
in elke nanotel ben ik van mij en jou.

ik kijk niet om naar jou, jij leest mij niet
ik hoor geluid in mij maar niet jouw stem
door niets van jou ben ik geheel omwonden
en in jouw niets zwijg jij met duizend monden.

gemis is mist die in de lijven woekert
en de wereldziel verdwaalt in mij en jou.
tel de jaren goed LAIS en tel het tellen
in elke tel brengt niemand iets naar jou.

de nacht vangt aan met stille klaarte
en ik spat uiteen in duizend woorden
ik laat mij zacht door jou vermoorden
want elke mond van jou wil ook een zoen.

gemis is mist die in de lijven slingert
en de geest verdwaalt niet meer in mij en jou.
tel de dagen niet LAIS, vertel mij van het niets
in het moment daarin word ik weer heel in jou.

in mij

[SCENE: Zanger Izeganz bejammert zijn lot. op het einde van elk VLAK op Het Pad van de Wenende Nacht moet hij immers weerom een pijnlijke dood sterven om dan ongenadig in het volgende weer te verrijzen.

hier richt hij zich tot de Harpijen, een drietal nijdige eksterwijven die zich aan de rand van het bos schuilhouden en wachten tot de Nacht valt om de zanger te bestormen en zich te goed te doen aan de rottende resten van zijn vlees en vooral ook aan het Slijm van zijn Ongewenste Lyriek (SOL) die hem bij het sterven rijkelijk uit de poriën gutst.

Met die SOL wrijven zij immers medaillons met oude foto's van henzelf in waardoor zij hun vergane schoonheid kunnen herwinnen en ietwat tijdsbestendig bewaren.]

IZEGANZ:

Ik sterf en de drie wijven springen op mijn lijk.
Eentje rukt het lauwe hart en kauwt op aders.
Eentje snijdt de vingers af en speelt klein duimpje.
Eentje scheurt het lid eraf en zegt oops floep.

De wereld is vol daagse liefde voor de dwaze kloten
die blijven streven in hun strakke dienstverband.
Dit levend lijk wordt 's nachts met lood begoten
alliage die mijn rotten voor hun beeltenis wil kooien.

Zeker, deze ondoed is mij een welgekomen stasis
want jouw goesting heeft genoeg in mij gewoeld.
De modewoorden zouden mij alsnog doen braken
maar ik heb in weken al geen eetlust meer gehad.

Zing maar, mormels, brul het luid de venters aan
hoe gij genekte dichters alsnog powezij laat kelen.
Hoe groot gij zijt en in uw drietal groter nog, hoe glad
ook gij, en hoe ter dood bemind gij mij verhalen kunt.

Straks wacht mij in jouw pracht jouw ijselijk gelijk
waarin mijn adem niet een stilstand nog zal zoenen.
Straks bind ik al mijn wormenwoorden aan de nacht
en brand ik alles op tot git waarin ook jij verdwijnt

in mij.

[IZEGANZ sterft. Vogelgekrijs en pikgeluiden in het volslagen duister.]

DE WENENDE NACHT:

Met miljarden zijn ze: zonder haar ziet mij geen een!

[weent]

Miraval

De mond van de Heer verhing zich in de bergen.
En de mensen verdaagden de dag naar de nacht.
De storm aasde in het oog van de storm op de plof
van haar eenzame stilte, de kracht binnenin. Ik zag

de kinderen krijsen tot de ouders hen de schedel
spletten, ik hoorde vlees en bloed op het grijze ijs
kwakken van de zwelgende zwijgtijd. Niets nog
zeiden de vlotte schotsen, niets de vaste stenen.

Niemand zag het blauw of het wit of de vlok
in de pels van armijnen. Water verstikte in water
en de zon vergaste de zeeën en de aarde vervlakte,

verviel. Het licht van het vuur verwaaide het licht
van de sterren. Bel m'es q'ieu chant e coindei.
Pois l'aur'es dous'e-l temps gais. Miraval was hier.

kerosine

nu de daad gebaart van sparteling
en het woord de grijze lippen niet verlaat,
nu geen tong nog likken wil
en de mond zich achter stof verschuilt

gebiedt de stem de lijven in elkander te vervloeien
zodat de weerzin van de walg doorbroken wordt
en de letters uitgetutst in het gelid gaan staan.

duw het hoofd in kolkrivieren onder
tot de ogen glazen zijn in de bokaal.

een stijve stenen slang wil jij mij toveren
die als versteven navelstreng mijn tolleren
aan de stilstand van jouw zachte sterren bindt.
maar mijn gram is klepel in jouw hals van weelde,
al dat marmer stuift nog sneller weg dan ik.

ik zie je bekken rond mijn lust scharnieren
ik zie jouw oog verstarren in mijn zwarte deinen,
ik voel jouw huid verglazen en jouw lach wordt scherf
tot ik je tong mijn kilte geef en jij de vuurstorm blust

met de vaten kerosine uit spelonken in je geest.

je kan bij (her)lezing van de theaterteksten van Artaud beginnen dromen over updates van het Theater van de Wreedheid, en dan kom je allicht nogal snel uit bij internationaal geproduceerde kut- en lulsnoeverijen vol opspattend geil en klassiek-grieks opgesnoven, bloederige, lichamelijke heldhaftigheden met een onuitputtelijke voorraad aan ‘poeier van het huis’ waarmee je dan ondanks alle schandalen Vlaanderen’s eer en glorie kan gaan vertegenwoordigen op de elitaire podia van de Verenigde Verwende Fortkindjes van Europa en Daarbuiten.

en voor wie

“In this house, at night, it is best to hide.
You must, to find refuge in the pain,
to bury yourself in the asylum of visions, to exist.”

Gabriele Tinti / Roger Ballen
motto to Part I of ‘The Earth Will Come To Laugh and Feast’, Powerhouse Books, NY, 2020,
ISBN 978-1-57687-948-1, p.9

kijk: ik was vanochtend al mobiele agent-cabines aan het bouwen die als avatar-behuizingen zouden kunnen dienen op een materiële setting waar je kan op inloggen om dan virtueel en volledig coronaproof deel te nemen aan het ‘spel’ en het ‘schouwen’ daarvan, waarbij de burg natuurlijk klankbrug wordt, de seks volledig taktiel ‘echt’ en de prijskaartjes voor een snuff-sessie onbetaalbaar voor iedereen buiten vooe een middenklasse die nog net niet het eeuwige leven kunnen betalen. sterven op de scène als finaal spektakelaanbod na het toch maar saaie tripje naar Mars.

“De lust van de dood valt over mij,
verwoestende stromen overspoelen mij,
de lust van de onderwereld ligt om mij heen,
de valstrik van de dood ligt vóór mij”

naar Psalmen 18, 3-4

misschien missen we dan toch iets van het opzet van Artaud’s theaterhervormingen want die zochten wel degelijk een maatschappelijke relevantie. dus bedacht ik maar snel volgende hypothese, die zo je ze als werkbaar wenst te aanvaarden en verder bij te stellen, het voordeel heeft dat je niks meer moet bouwen, laat staan betaalbaar maken.

ter opfrissing kan je vooraf nog ff meekijken in het IJzerboekje met de vertaling van Simon Vinkenoog die op het voorwoord na uiteindelijk nog best te pruimen is, zij het dan wel – ik citeer een mij dierbare in de chat van daarstraks – ‘toch wat houderig en stroef in de lezing’

hypothese: de 'wreedheid' van Artaud is misschien wel de inhumane gestrengheid, de onverzettelijke onverschilligheid van de algoritmische bepaling die ons allen nu en hier (op FB bv.) tot mondige zwijgers en dilettant-nukkige slaven knecht.

het theater van de wreedheid is dan doorheen het zwarte gat van de spektakelmaatschappij (Debord) binnenstebuiten gefloept en wij zijn de alle controle of individuele interpretatie van onze rollen ontzegde spelers, de machteloze profielen rond een voor ons onzichtbare publiekskring in het midden. G*ds onhoudbare rechtvaardige Rede?

en voor wie

wij vermoeden bij de uitrol van weer een nieuw manipulatiealgoritme in onze megalomane paranoia een bende complotterende machthebbers in het publiekscentrum, maar wat er schouwt kunnen wij als verblinde spelers niet zien, het is een intelligentie die wij niet als dusdanig kunnen 'begrijpen'. G*ds ondoorgrondelijke waterwegen?

maar ach, de uitbaters van de netwerkvoorzieningen hebben heus wel wat beters te doen dan naar ons oeverloos geëmmer en gekrakeel te kijken, en zij garanderen maar al te graag onze privacy om onze data te kunnen verhandelen. who gives a shit.

toch, het feit gebeurt: wij worden aanschouwd, wij worden afgespeeld in een kosmotheia¹ dat geheel buiten ons om georkestreerd wordt volgens de 'demonische' natuurwetten van het Rot en het Kapitaal.

al onze 'kwaliteiten' worden op hun nominale waarde gekwantificeerd en van daaruit aangewend voor verdere verspreiding in het heelal of vernietigd. want elke klik is een stap verder in de afgesloten en alsmaar meer toegenepe corridor van de ons toegestane handelingen: onze mogelijkheden zijn immers beperkt tot wat betaalbaar is.

onze fameuze 'privacy' is een volledig uitgehold controlemechanisme dat de zwijgplicht over de negatieve emoties ontgint om het klikgedrag te manipuleren tot telkens weer hogere levels van exploitatie-efficiëntie. het laatste bastion van onze private beleving, die van de intieme seksuele handelingen, is al geheel omsingeld, het houten paard staat al binnen de stadsmuren, nog even en de groepschats zijn voorzien van HD VR-helmen en nauwsluitende hoog-sensitieve bluetoothpakjes voor de 'vrije' transmissie in een mondiaal orgasmatron.

“treurnis is een wrede god die alles in zijn willekeur beslist. hij verandert lachend licht in droeve duisternis, hij geeft het 's ochtends heel de blijdschap van haar wonderlijk bestaan om het dan met het gemis weer stuk te slaan.”

(NKdeE , het moment (59), 2021-02-14)

de apocalyps verwordt in de kosmisch-theatrale configuratie van deze wereldorde tot een steriel, eterneel uitgevlakt 'nu', een tijdloos moment dat geen moment meer is maar een voortdurende drainage van de individuele beleving van wieg tot graf, geen oogwenk maar een voortdurend tijdperk, een onaflatend sloopwerk van millennia.

of iets minder lang, wat u en mij betreft. op 14 februari 2029 komt iedereen klaar bij de dan 13-jarige Sophia en daarna zijn de restanten van onze soort enkel nog wat amusante spelroutines in de mensenzoo

misschien dacht Antonin daar zelf toch wel lichtjes anders over.

14-07-2020, verwerkt op 21-02-2021 – voor TVA. over de praktijk van het Théâtre Veritablement Algorithmique‘

Marije Hendrikx

Pantoum mijn digitale date

Hier sta ik dan bij strandpaal zeven
ik wacht op Archibald mijn digitale date
een afgetrainde man, ik zou t wel beleven
en erudiet ook nog, ik dacht meteen dat wordt mijn mate

Ik wacht op Archibald- mijn digitale date
hij wil graag alle vrijheid en ook mij de vrijheid laten
en erudiet is hij, ik dacht meteen dat wordt mijn mate
mijn ogen speuren rusteloos naar mannen van zijn maten

Hij wil graag alle vrijheid en mij ook de vrijheid laten
het is natuurlijk wel een tikkeltje extreem
Mijn ogen speuren rusteloos naar mannen van zijn maten
woest aantrekkelijk zo gezegd en dat is lang niet iedereen

het is natuurlijk wel een tikkeltje extreem
maar ja hij is dan ook heel anders dan de mannen die ik ken
woest aantrekkelijk zo gezegd en dat is lang niet iedereen
en dat dan helemaal alleen voor deze bofkont die ik ben

maar ja hij is dan ook heel anders dan de mannen die ik ken
als ik hem eindelijk zie heeft hij een buik als een ballon
en dat dan helemaal alleen voor de bofkont die ik ben
zijn ego groot maar zelf zo klein lijkt hij wel op Napoleon

als ik hem eindelijk zie heeft hij een buik als een ballon
een afgetrainde man, ik zou het wel beleven
zijn ego groot maar zelf zo klein hij lijkt wat op Napoleon
hier sta ik dan bij strandpaal zeven

Walt Whitman

Proud Music of the Storm (deel 2)

2

Come forward O my soul, and let the rest retire,
Listen, lose not, it is toward thee they tend,
Parting the midnight, entering my slumber-chamber,
For thee they sing and dance O soul.
A festival song,
The duet of the bridegroom and the bride, a marriage-march,
With lips of love, and hearts of lovers fill'd to the brim with love,
The red-flush'd cheeks and perfumes, the cortege swarming full of
friendly faces young and old,
To flutes' clear notes and sounding harps' cantabile.

Now loud approaching drums,
Victoria! see'st thou in powder-smoke the banners torn but flying?
the rout of the baffled?
Hearest those shouts of a conquering army?

(Ah soul, the sobs of women, the wounded groaning in agony,
The hiss and crackle of flames, the blacken'd ruins, the embers
of cities,
The dirge and desolation of mankind.)

Now airs antique and mediaeval fill me,
I see and hear old harpers with their harps at Welsh festivals,
I hear the minnesingers singing their lays of love,
I hear the minstrels, gleemen, troubadours, of the middle ages.

Now the great organ sounds,
Tremulous, while underneath, (as the hid footholds of the earth,
On which arising rest, and leaping forth depend,
All shapes of beauty, grace and strength, all hues we know,
Green blades of grass and warbling birds, children that gambol
and play, the clouds of heaven above,)

The strong base stands, and its pulsations intermits not,
Bathing, supporting, merging all the rest, maternity of all the
rest,
And with it every instrument in multitudes,
The players playing, all the world's musicians,
The solemn hymns and masses rousing adoration,
All passionate heart-chants, sorrowful appeals,
The measureless sweet vocalists of ages,
And for their solvent setting earth's own diapason,
Of winds and woods and mighty ocean waves,
A new composite orchestra, binder of years and climes, ten-fold
renewer,
As of the far-back days the poets tell, the Paradiso,
The straying thence, the separation long, but now the wandering
done,
The journey done, the journeyman come home,
And man and art with Nature fused again.

EPILOOG

[code: voor drie radiostemmen die elkaar afwisselen. trek strootje om de volgorde te bepalen. wie het langste mag beginnen]

1. Het Hooglied, hetwelk van Salomo is.
2. Hij kusse mij met de kussen Zijns monds; want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn.
3. Uw oliën zijn goed tot reuk, Uw naam is een olie, die uitgestort wordt; daarom hebben U de maagden lief.
4. Trek mij, wij zullen U nalopen! De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren; wij zullen ons verheugen en in U verblijden; wij zullen Uw uitnemende liefde vermelden, meer dan den wijn; de oprechten hebben U lief.
5. Ik ben zwart, doch liefelijk (gij dochteren van Jeruzalem!), gelijk de tenten van Kedar, gelijk de gordijnen van Salomo.
6. Ziet mij niet aan, dat ik zwartachtig ben, omdat mij de zon heeft beschenen; de kinderen mijner moeder waren tegen mij ontstoken, zij hebben mij gezet tot een hoederin der wijngaarden. Mijn wijngaard, dien ik heb, heb ik niet gehoed.
7. Zeg mij aan, Gij, Dien mijn ziel liefheeft, waar Gij weidt, waar Gij de kudde legert in den middag; want waarom zou ik zijn als een, die zich bedekt bij de kudden Uwer metgezellen?
8. Indien gij het niet weet, o gij schoonste onder de vrouwen! zo ga uit op de voetstappen der schapen, en weid uw geiten bij de woningen der herderen.
9. Mijn vriendin! Ik vergelijk u bij de paarden aan de wagens van Farao.
10. Uw wangen zijn liefelijk in de spangen, uw hals in de parelsnoeren.
11. Wij zullen u gouden spangen maken, met zilveren stipjes.
12. Terwijl de Koning aan Zijn ronde tafel is, geeft mijn nardus zijn reuk.
13. Mijn Liefste is mij een bundeltje mirre, dat tussen mijn borsten vernacht.
14. Mijn Liefste is mij een tros van Cyprus, in de wijngaarden van Engedi.
15. Zie, gij zijt schoon, Mijn vriendin! Zie, gij zijt schoon; uw ogen zijn duiven ogen.
16. Zie, gij zijt schoon, mijn Liefste, ja, liefelijk; ook groent onze bedstede.
17. De balken onzer huizen zijn cederen, onze galerijen zijn cipressen.

RADIO KLEBNIKOV 27/02/2021 @19u57

INHOUD

Lees Mij	3
Anke Veld	4
27/02/2021	4
Antonin Artaud	5
APPEL A L'ESPRIT ARISTOCRATIQUE DES FRANÇAIS	5
NKdeE	7
zurvan	7
lied	8
in mij	9
Miraval	10
kerosine	11
Marije Hendrixx	15
Pantoum mijn digitale date	15
Walt Whitman	16
Proud MusicILOG of the Storm (deel 2)	16
EPILOOG	18

Radio Klebnikov

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of <http://radioscorpio.be/luister.html>